

ပါရမီရှင်တစ်ယောက်ရဲ့

ဆင်တိုင်းပြု

ဒုလ္လဘ

ဆန္ဒ

Translator-Heavenly Dao Translation Sect

"မိတ်ဆက်"

ပါရမီရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ ထင်တိုင်းကျဲ
ဒိုင်ယာရီ

*

စိတ်ကူးယဉ်သိုင်းလောကသို့ ကူးပြောင်း
ရောက်ရှိလာပြီးနောက် နင်းဖန်သည် ထိပ်တန်း
အင်အားစုကြီးတစ်ခုဖြစ်သော "ထိုက်ယီကျန်း
မင်" ဂိုဏ်း၏ အပြင်စည်းတပည့်လောင်းတစ်ဦး
ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ပါရမီအသင့်အတင့်သာ ရှိသော နင်းဖန်သည်
တစ်နေ့တွင် ပုံမှန်အတိုင်း နိုးထလာခဲ့ရာ ၊ တစ်

ဂိုဏ်းလုံး၌ မည်သူမျှမရှိတော့ဘဲ ခြောက်ကပ်
နေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်တွင် စနစ်တစ်ခု ကျဆင်းလာခဲ့ပြီး
နောက်သုံးနှစ်အကြာတွင် ဤကမ္ဘာလောက
ကြီး၌ ကြီးမားသော ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးကြီးတစ်
ခု ကျရောက်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း နင်းဖန်အား
အသိပေးလာခဲ့သည်။

ထိုဘေးအန္တရာယ်ဆိုးကြီးကြောင့် သက်ရှိ
သတ္တဝါ ကိုးဆယ့်ကိုး ရာခိုင်နှုန်းခန့် သေကြေ
ပျက်စီးရမည် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်နိုင်ရန်
အတွက် နင်းဖန်သည် ကြီးကြပ်သူကင်းမဲ့နေ
သော ဂိုဏ်းကြီးအတွင်း၌ စနစ်၏အကူအညီဖြင့်
အပြင်းအထန် ကျင့်ကြံအားထုတ်ရန်မှလွဲ၍

အခြားရွေးချယ်စရာ မရှိခဲ့ပေ။

ကျမ်းစာတိုက်အတွင်းရှိ ထိပ်တန်းကျင့်စဉ်များ၊
ဆေးဖော်စပ်ရာအခန်းအတွင်းရှိ အဆင့်မြင့်
ဆေးတောင့်များ၊ ဂိုဏ်း၏ တားမြစ်နယ်မြေ
အတွင်းရှိ နှစ်ထောင်ချီ သက်တမ်းရှိသော
ဝိညာဉ် ကျောက်စက်ရည်များ၊ အထက်စီးဆန်
လှသော သူတော်စင်မလေး၏ ကျောက်စိမ်းကု
တင် အစရှိသော အရာအားလုံးသည် ထိုအချိန်မှ
စကာ သူ၏ အခမဲ့အထောက်အပံ့များ ဖြစ်လာခဲ့
လေတော့သည်။

နင်းဖန်၏ ကျင့်ကြံမှုအဆင့်သည်လည်း
နေ့ချင်းညချင်းပင် တဟုန်ထိုး တိုးတက်လာခဲ့
လေ၏။

...

သို့သော် သူ မသိခဲ့သောအရာမှာ တစ်ဂိုဏ်းလုံး
ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ
မတော်တဆမှုတစ်ခုကြောင့် ဂိုဏ်း၏အထက်ရှိ
လျှို့ဝှက်နယ်မြေတစ်ခုအတွင်း ပိတ်မိနေခဲ့ကြ
ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဤလျှို့ဝှက်နယ်မြေကို ဂိုဏ်းတည်ထောင်သူ
ကိုယ်တိုင် ဖန်တီးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ၊ ကိုယ်ပျောက်
နိုင်စွမ်းရှိကာ အတွင်းမှနေ၍ အပြင်ဘက်သို့ မြင်
တွေ့နိုင်သော်လည်း အပြင်ဘက်မှနေ၍ အထဲကို
တော့ မမြင်တွေ့နိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့် နင်းဖန်၏ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းသည်
တစ်ဂိုဏ်းလုံး၏ မျက်စိအောက်တွင် ရှိနေခဲ့
သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်: "ဒီကလေးက စည်းကမ်းမရှိဘူး၊ ငါ

တို့ဂိုဏ်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ကျင့်စဉ်တွေကိုတောင် ရဲရဲ
တင်းတင်း ခိုးယူရဲတယ်"

ဆေးဖော်စပ်ရေး အကြီးအကဲ: "ဘာ၊ မင်းက ငါ
ရဲ့ အဆင့် ၈ ကောင်းကင်ဆေးတောင့်ကို
သကြားလုံးလို စားနေတာလား"

လက်နက်သွန်းလုပ်ရေး အကြီးအကဲ: "အဲဒါ
နှစ်သောင်းချီ သက်တမ်းရှိတဲ့ ရေခဲသံမဏိကွ
မီးဖိုထဲမပစ်ထည့်ခင် ဘယ်လိုသွန်းလုပ်ရမလဲဆို
တာကိုရော မင်း နားလည်ရဲ့လား"

ဂိုဏ်းသားများ: "နင်းဖန် သေသင့်တယ် ၊ သူက
သူတော်စင်မလေးရဲ့ ကုတင်ပေါ်မှာ ညအိပ်ရဲ
ရုံတင်မကဘူး၊ အမှိုက်စား ပုံစံမျိုးနဲ့ပါ အိပ်နေ
သေးတယ်"

အစပိုင်းတွင် တစ်ဂိုဏ်းလုံးသည် ဒေါသများ

ဖြင့် ပေါက်ကွဲနေခဲ့ကြသည်။ သို့သော် နင်း
ဖန်သည် အဆင့် ၈ ဆေးတောင့်၏ ဆေးစွမ်း
အာနိသင်ကို ပြီးပြည့်စုံစွာ စုပုံယူပြလိုက်သည့်
အခါ၊ နှစ်သောင်းချီ ရေခဲသံမဏိမှတစ်ဆင့်
ပြိုင်ဘက်ကင်း မြင့်မြတ်သောလက်နက်ကို သွန်း
လုပ်ပြလိုက်သည့်အခါ ၊ ဂိုဏ်း၏ အခက်ခဲဆုံး
သော နတ်ဘုရားစွမ်းရည်ကိုပါ အောင်မြင်စွာ
ကျင့်ကြံနိုင်ခဲ့သည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရချိန်တွင်
ထိုအသံများအားလုံး တဖြည်းဖြည်း တိတ်ဆိတ်
သွားခဲ့လေတော့သည်။

" ညီလေး... မင်းက တကယ်ကို ဆရာကျတာ
ပဲ!"

ပါရမီရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ ထင်တိုင်းကြဲ

ဒိုင်ယာရီ
(စာစဉ်-၁)
အခန်း (၁)

ဂိုဏ်းတစ်ခုလုံး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တာ
လား

*

အလယ်ပိုင်းကုန်းမြေ မြင့်မြတ်နယ်မြေ၊ ထိုက်ရီ
အစစ်အမှန်ဂိုဏ်း။

နင်းဖန်သည် မာကျောသော သစ်သားကုတင်
ပေါ်တွင် နိုးထလာခဲ့ပြီး သူ၏ မျက်နှာထက်၌
မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့နေသော အမူအရာများ
ဖုံးလွှမ်းနေ၏။ ကားတိုက်ခံရခြင်း မရှိသလို
လျှပ်စီးပစ်ခံရခြင်းလည်း မရှိခဲ့ပေ။ သူသည်
ထိုက်တောင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ပြီးနောက်

ရုတ်တရက် ကူးပြောင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မှန်ပေ၏။ သူ၏ ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးပါ ပါလာခဲ့ခြင်းပင်။ ဤနယ်မြေသည် တောင်များကို ရွှေ့ပြောင်းနိုင်ပြီး ၊ ကြယ်များကို လက်ဖြင့် ဆွတ်ခူးနိုင်သော ရွှမ်ဟွမ်ကမ္ဘာတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် ထိုက်ရီအစစ်အမှန်ဂိုဏ်းဟု ခေါ်သော နေရာ၏ အပြင်ဘက် တောင်ကြောသစ်တောထဲသို့ ကျရောက်လာခဲ့၏။ ထိုအချိန်က ဘယ်ဘက်လက်တွင် ကြက်အူချောင်းကင်ကို ကိုင်ထားပြီး ညာဘက်လက်တွင် အချိုရည်ကို ကိုင်ထားလျက် ခမ်းနားကြီးကျယ်သော တောင်တံခါးကြီးကို ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

"ကောင်းတယ်... သာမန်လူတစ်ယောက်က

အဆုံးမဲ့သစ်တောကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ငါတို့ဂိုဏ်း
တံခါးဆီ ရောက်လာနိုင်တာ မင်းရဲ့တာအို
နှလုံးသားက သံမဏိလိုပဲ မင်းက အလားအလာ
ရှိတယ်... လာ ငါတို့ဂိုဏ်းကို ဝင်ခဲ့ချေ..."

နင်းဖန် တစ်ခုခုကို တုံ့ပြန်နိုင်ခြင်း မရှိမီ
တံခါးစောင့်နေသော အပြင်ဘက်တောင်ကြောမှ
အကြီးအကဲတစ်ဦး ထွက်ပေါ်လာကာ သူ စား
လက်စ ကြက်အူချောင်းကို လုယူပြီး သူ့အား
ရိုးသားစွာ ချိုးကျူးခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ဖြင့်
နားလည်မှုမရှိဘဲ နင်းဖန်သည် ဂိုဏ်းအတွင်းသို့
ခေါ်ဆောင်ခံခဲ့ရ၏။

အချိန်များစွာ ကြာပြီးနောက်မှသာ ထိုက်ရီ
အစစ်အမှန်ဂိုဏ်းသည် ဤကမ္ဘာတွင် ထိပ်ဆုံးမှ
ရပ်တည်နေပြီး ခွဲခြားဆက်ဆံမှုမရှိဘဲ သင်ကြား

ပေးမည်ဟူသော မူဝါဒကို ကျင့်သုံးကြောင်း သူ
သိရှိလာခဲ့သည်။ ဤသည်ကား ရေတွက်မရနိုင်
သော ကျင့်ကြံသူများ ဝင်ရောက်ရန်
အိပ်မက်မက်နေကြသည့် မြင့်မြတ်နယ်မြေ ဖြစ်
ပေသည်။ ဆယ်နှစ်တစ်ကြိမ် ကျင်းပသော
တပည့်လက်ခံသည့် အခမ်းအနားမှလွဲ၍ ဂိုဏ်း
သည် အဆုံးမဲ့သစ်တောထဲတွင် ပုန်းကွယ်နေ
လေ့ရှိပြီး ရှာဖွေရန် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်သလောက်
ပင်။

သို့သော် တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိသော တာအို
နှလုံးသားရှိသူ တစ်ဦး တံခါးဝသို့ ရောက်ရှိလာ
ပါက ၎င်းကို ကံကြမ္မာဟု သတ်မှတ်ကာ ဝင်ခွင့်
ပြုလေ့ရှိ၏။ စည်းမျဉ်းများအတိုင်း နင်းဖန်သည်
အပြင်စည်း အစမ်းခန့်တပည့်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့

သည်။ ကျင့်ကြံခြင်း၏ ပထမဆုံးအဆင့်ဖြစ်
သော ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်သန့်စင်ခြင်းအဆင့်သို့
ရောက်ရှိမှသာ သူသည် အပြင်စည်းတပည့်
အဖြစ် အပြည့်အဝ တိုးမြှင့်ခံရမည် ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း နင်းဖန်၏ အသင့်စား
အစားအစာများကြောင့် ပျက်စီးနေသော
အားနည်းသည့် ခန္ဓာကိုယ်သည် ကျင့်ကြံရန် လုံး
ဝ မသင့်တော်ချေ။ နှစ်ဝက်ကြာပြီးနောက် သူ
သည် ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်သန့်စင်ခြင်းအဆင့်သို့ မဝင်
ရောက်နိုင်သေးပေ။ သူ၏ ဗိုက်ခေါက်များ
ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ကြည့်ကောင်းသော
ကြွက်သားများ ရရှိလာကာ သိသိသာသာ ပိုမို
ကြည့်ကောင်းလာခဲ့၏။

သို့တိုင် ရုပ်ရည်သွင်ပြင်က ထမင်းစား၍ မရ

ချေ။

"ငါ့ဘဝက ပါးလွှာတဲ့ ရေခဲပြင်ပေါ် လျှောက်နေရသလိုပဲ... ငါ ကျင့်ကြံသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်ပါဦးမလား..."

သူ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ထုံထိုင်းစွာဖြင့် ကုတင်ပေါ်မှ တွားသွားဆင်းလာခဲ့သည်။ အမြန်မျက်နှာသစ်ပြီးနောက် တစ်နေ့တာ၏ လေ့ကျင့်မှုများကို စတင်ရန် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ပထမဦးစွာ အပြင်ဘက်တောင်ကြော စားသောက်ဆောင်တွင် ဝိညာဉ်ဆန်ပြုတ် သောက်ရမည် ဖြစ်ပြီး ထို့နောက် သိုင်းပညာခန်းမတွင် နှစ်နာရီကြာ လေ့ကျင့်ကာ နောက်ဆုံးတွင် ရရှိလာသည်များကို ချေဖျက်ရန် တိတ်ဆိတ်သော အခန်းထဲတွင် တရားထိုင်ရမည် ဖြစ်သည်။

ဤသည်မှာ သူ၏ ရိုးရှင်းပြီး ပြောင်းလဲမှုမရှိ
သော လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ဖြစ်ပေ၏။ တစ်ချက်ကြည့်
ရုံဖြင့် အဆုံးသတ်ကို မြင်နိုင်သော ဘဝမျိုးပင်။
သူ သန်းဝေရင်း စားသောက်ဆောင်ဆီသို့
လျှောက်သွားလိုက်သည်။ သို့သော် သူ ရှေ့သို့
ဆက်လျှောက်သွားလေလေ ပို၍ နားမလည်နိုင်
အောင် ဖြစ်လာလေလေပင်။

ယနေ့ အပြင်ဘက်တောင်ကြောသည် ထူးဆန်း
စွာ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့၏။ မကောင်းဆိုးဝါးဆန်
ဆန် တိတ်ဆိတ်လွန်းနေခဲ့သည်။ ဤအချိန်ဆို
လျှင် အထပ်ထပ် တည်ရှိနေသော တောင်ထိပ်
များသည် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားနေရမည် ဖြစ်ပေ
သည်။ ဓားချီများ၏ လေချွန်သံများ၊ တပည့်
များ၏ လေ့ကျင့်ရေး အော်ဟစ်သံများနှင့်

ဝိညာဉ်သားရဲများ၏ အော်သံများ စသည့် အဆုံး
မဲ့ အသံဗလံများ ရှိနေရမည် ဖြစ်၏။

တိမ်များ ဖုံးလွှမ်းနေသော အဓိက တောင်ထိပ်
ခုနစ်ဆယ့်နှစ်ခုတွင် ကြိုးကြာငှက်များ ပျံသန်း
နေပြီး စည်ကားနေသော သေမျိုးကင်းစင်သည့်
မြင်ကွင်းမျိုး ရှိနေရမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော်
ယခုအခါ တိမ်များနှင့် ကျောက်စိမ်းနန်းတော်
များ ရှိနေသေးသော်လည်း အသံအားလုံး
ပျောက်ကွယ်နေခဲ့၏။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏
အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရချေ။

ဘာတွေဖြစ်နေသနည်းဟု သူ စိုးရိမ်တကြီး
တွေးလိုက်မိသည်။ သူ ခြေလှမ်းများကို
ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ကာ နေရာအနှံ့ ရှာဖွေ
လိုက်၏။ သို့သော် အပြင်စည်းတပည့် အဆောင်

များ၊ စားသောက်ဆောင် သို့မဟုတ် သိုင်းပညာ
ခန်းမ မည်သည့်နေရာတွင်မဆို လူသူကင်းမဲ့နေ
ခဲ့ချေသည်။

ဂိုဏ်းတစ်ခုလုံး ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းများ
လောဟု တွေးမိလိုက်၏။ နေရာအနှံ့ ရှာဖွေပြီး
နောက် သူ၏ စိတ်ထဲတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်
ကောင်းသော အတွေးတစ်ခု ပေါ်လာခဲ့သည်။
ဒေသတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးထားသော အင်အား
ကြီးမားသည့် ထိုက်ရီအစစ်အမှန်ဂိုဏ်းမှ
ကောင်းကင်ဘုံ ကိုးလွှာအထက်ရှိ သူတော်စင်
နှင့် သူတော်စင်မိန်းမပျိုတို့ အပါအဝင် စစ်မှန်
တပည့် ခုနစ်ဆယ့်နှစ်ဦး၊ အတွင်းစည်းတပည့်
သုံးထောင့်ခြောက်ရာနှင့် အပြင်စည်းတပည့်
တစ်သိန်းနှစ်သောင်းတို့ အားလုံး ပျောက်ကွယ်

သွားခဲ့သည်။

အကြီးအကဲများပင်လျှင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ဂိုဏ်းတစ်ခုလုံး အစမှအဆုံးတိုင် နင်း ဖန်ဟူသော သက်ရှိလူသား တစ်ဦးတည်းကိုသာ ချန်ထားရစ်ခဲ့လေသည်။

"ဒင်... အသန်မာဆုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကယ်တင်ခြင်းစနစ် ချိတ်ဆက်မှု အောင်မြင်ပါ ပြီ..."

"ဒီကမ္ဘာဟာ နောက်ထပ် ရက်ပေါင်း တစ် ထောင့်နှစ်ဆယ့်လေးရက်အကြာမှာ ကြီးမားတဲ့ ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာဖြစ်ပြီး သန်း ပေါင်းများစွာသော သက်ရှိတွေ သေဆုံးရမယ်လို့ ထောက်လှမ်းသိရှိရပါတယ်... ကောင်းကင် အရှင်သခင်အဆင့် ကျင့်ကြံမှုရှိမှသာ ရှင်သန်နိုင်

ဖို့ အခွင့်အရေး အနည်းငယ် ရှိပါမယ်..."

"ဒီစနစ်က ပိုင်ရှင်ကို ဘေးအန္တရာယ်ကနေ လွတ်မြောက်အောင် အပြည့်အဝ ကူညီပေးသွား ပါမယ်"

သူ ကြက်သေ သေနေစဉ် သူ၏ စိတ်ထဲတွင် အေးစက်သော စက်သံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာခဲ့၏။ လျင်မြန်သော မိတ်ဆက်စကားကို နားထောင် ရင်း နင်းဖန် အံ့ဩသွားခဲ့သည်။ သတင်းကောင်း မှာ စနစ်သည် နောက်ဆုံးတွင် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သတင်းဆိုးမှာ ကမ္ဘာပျက်မည့်အချိန် သည် ရက်ပေါင်း တစ်ထောင့်နှစ်ဆယ့်လေးရက် သာ လိုတော့ခြင်းပင်။ ခန့်မှန်းခြေအားဖြင့် သုံး နှစ်ခန့်သာ။

သူ လုံးဝ ထုံထိုင်းသွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပို၍

ရူးသွပ်ဖွယ်ကောင်းသော ဖြစ်နိုင်ခြေတစ်ခုက သူ
ကို ရိုက်ခတ်သွားခဲ့၏။ ဂိုဏ်းတစ်ခုလုံး ပျောက်
ကွယ်သွားခြင်း မဟုတ်ဘဲ ကြိုတင်ပြီး ထွက်ပြေး
သွားခြင်းများလောဟု တွေးမိလိုက်၏။ ဤ
သည်ကား ကြီးမားလှသော နေရာကြီး တစ်
ညတွင်းချင်း ဗလာဖြစ်သွားရသည့်
အကြောင်းရင်းကို ရှင်းပြနိုင်သော တစ်ခုတည်း
သော နည်းလမ်းပင် ဖြစ်သည်။

"ဟေ့လူတွေ... မင်းတို့ ထွက်ပြေးရင်တောင် ငါ
ကို ခေါ်သွားကြလေ..."

သူ၏ စိတ်ထဲတွင် မြင်းတစ်သောင်း ပြေးလွှား
နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေခဲ့၏။

"ဟေ့... ငါ ကားပေါ် မရောက်သေးဘူး" ဟူသော
ဂန္ထဝင် စကားစုကို သူ အော်ဟစ်ချင်နေ

မိသည့်။

"အခြားသူတွေကို အားကိုးမယ့်အစား ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ်သာ အားကိုးရမယ်... ကံကောင်းလို့
ငါ့မှာ စနစ်တစ်ခု ရှိနေသေးတယ်..."

ဟု တွေးကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လည်
ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီးနောက် သူ ခေါင်းခါလိုက်ကာ
မေးလိုက်၏။

"စနစ်အစ်ကိုကြီး... မင်း ဘာလုပ်ပေးနိုင်လဲ...
ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါ့ရဲ့ ခေတ်သစ်ခန္ဓာကိုယ်က
ပါရမီ လုံးဝမရှိဘူး... မင်းသာ ငါ့ကို အားကိုးနေ
ရင် ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး သေမှာနော်..."

"ပိုင်ရှင်... ဒီစနစ်က ကျင့်ကြံရာမှာ ကူညီပေးဖို့
အထူးပြုထားပြီး သင့်ကို အင်အားကြီးမားသူ
တစ်ဦး ဖြစ်လာစေဖို့ အဆင့်ဆင့် လမ်းညွှန်ပေး

ပါမယ်"

"စတင်သူအဆင့် လမ်းညွှန်ချက် ထုတ်ပြန်ပါ
ပြီ... ဂိုဏ်းရဲ့ ကျမ်းစာဆောင်မှာ စာရင်းသွင်းပါ...
ဒီတာဝန်ကို ခက်ခဲအဆင့် သတ်မှတ်ထားပြီး
ပြီးမြောက်ရင် သင့်ပါရမီကို အဆတစ်သောင်း
တိုးမြှင့်ပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်"

"ထပ်ပြောပါဦး..."

နင်းဖန်၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တုန်လှုပ်သွား
ခဲ့၏။ စတင်စတင်ချင်းပင် ဤမျှလောက်
အံ့မခန်း ဆုလာဘ်မျိုး ရရှိလိမ့်မည်ဟု သူ မ
မျှော်လင့်ထားခဲ့ချေ။

"ပထမလှမ်းမှာတင် ပါရမီ အဆတစ်သောင်း
တိုးမြှင့်ခြင်းလား..."

ကျမ်းစာဆောင်နှင့် ပတ်သက်၍ ၎င်းသည်

ဂိုဏ်း၏ တားမြစ်နယ်မြေစစ်စစ် ဖြစ်ကြောင်း
သူ သိထားပေသည်။ စည်းမျဉ်းများတွင်
ရှင်းလင်းစွာ ဖော်ပြထား၏။ အပြင်စည်းတပည့်
များသည် အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲ အနီးသို့
ချဉ်းကပ်ခွင့် မရှိပေ။ အတွင်းစည်းတပည့်များ
ပင် ကြိုတင်ခွင့်ပြုချက် လိုအပ်ပေသည်။ သူ
ကဲ့သို့ အပြင်စည်း အစမ်းခန့်တပည့်တစ်ဦးမှာ ပုံ
မှန်အားဖြင့် ထိုသို့သော မြင့်မားသည့် နေရာသို့
သွားရောက်ခွင့် မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် စနစ်က ဤ
တာဝန်ကို ခက်ခဲသည်ဟု ခေါ်ဆိုခြင်းမှာ
သင့်တင့်ပေသည်။

"နှုမ္မာစရာပဲ... အရင်ကတော့ အရင်ပဲလေ...
အခုက အခုပေါ့... တစ်ချိန်က ထိုက်ရီ
အစစ်အမှန်ဂိုဏ်းရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ နေရာဖြစ်ခဲ့

ပေမယ့် ဒီနေ့တော့ ကျမ်းစာဆောင်ဟာ ငါ့
အတွက် ဗလာကျင်းနေတဲ့ နယ်မြေတစ်ခုကလွဲ
ပြီး ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး..."

လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ကာ သူ၏
ကြေညာချက်ကို သူ ကိုယ်တိုင် သဘောကျနေ
ခဲ့၏။ သူ ရှေ့သို့ ခုန်တက်ကာ တောင်အောက်သို့
အလျင်အမြန် ဆင်းသွားခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တည်း
မှာပင်... ထိုက်ရီအစစ်အမှန်ဂိုဏ်း၏ အထက်
အလွန်ဝေးကွာသော နေရာရှိ အဆုံးမဲ့
လေဟာနယ်နယ်မြေအတွင်းတွင် ပွင့်လင်း
မြင်သာသော ပူဖောင်းတစ်ခုကဲ့သို့ လွင့်မျောနေ
သော ကမ္ဘာငယ်တစ်ခု ရှိနေခဲ့၏။

ပူဖောင်းအတွင်းတွင် မသေမျိုး တောင်ထိပ်များ
နှင့် နန်းတော်များကို အသေးစားပုံစံဖြင့် တွေ့နိုင်

ပေသည်။ ထိုက်ရီအစစ်အမှန်ဂိုဏ်း အသေးစား
လေးပင်။ ဤနေရာကို ထိုက်ရီအကြွင်းအကျန်
နယ်မြေ ဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။ ရှေးဟောင်း
ခေတ်ကာလများက ဂိုဏ်းတည်ထောင်သူ
အရှင်သခင် တာအိုအရှင်ထိုက်ရီသည် ဤ
အာကာသရတနာကို ဖန်တီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

၎င်းသည် ထိုက်ရီသို့ ပြန်သွားပြီး နှလုံးသားနှင့်
သဘာဝကို လင်းလက်စေသည် ဟူသော
စွမ်းအားဖြင့် ၎င်း၏ ကိုယ်ပိုင် လျှို့ဝှက်နယ်မြေ
ကို ဖွဲ့စည်းထားပေသည်။ အတွင်းရှိသူများသည်
သူတို့၏ တာအိုနှလုံးသားကို ရှင်းလင်းစေနိုင်ပြီး
၎င်းတို့၏ ကျင့်ကြံခြင်းနှင့် အဆင့်တက်ခြင်းများ
ကို များစွာ အထောက်အကူ ပြုနိုင်ပေသည်။
ဂိုဏ်းတည်ထောင်သူ အရှင်သခင်က ထိုက်ရီ

အကြွင်းအကျန်နယ်မြေကို ဂိုဏ်း၏ အခြေခံ
အုတ်မြစ်အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဆယ်နှစ်တစ်ကြိမ် ဂိုဏ်းသည်
အခွင့်အရေးများ ရှာဖွေရန် တပည့်များကို အထဲ
သို့ စေလွှတ်လေ့ရှိ၏။ ဤသံမဏိစည်းမျဉ်း
ကြောင့် အဆုံးမဲ့ ခေတ်ကာလများတစ်လျှောက်
ရေတွက်မရနိုင်သော တပည့်များသည် ဝင်
ရောက်ခဲ့ကြပြီး ပြန်လည်မွေးဖွားကာ ဂိုဏ်း၏
အခြေခံ ပါရမီနှင့် အင်အားကို မြှင့်တင်ပေးခဲ့ကြ
သည်။

မျိုးဆက်တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထိုက်ရီအစစ်အမှန်
ဂိုဏ်းသည် အချိန်နှင့်အမျှ မှေးမှိန်သွားခြင်း မရှိ
ဘဲ ပိုမို ထွန်းကားလာခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတွင်
ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ထိပ်တန်းဂိုဏ်းများထဲမှ တစ်ခု

ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။ ယခု နောက်ထပ် ဆယ်စုနှစ်
တစ်ခု ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ထိုက်ရီ
အကြွင်းအကျန်နယ်မြေအတွင်းတွင် တပည့်
များသည် ၎င်းတို့၏ အဆင့်အတန်းအလိုက်
အပြင်ဘက်စက်ဝိုင်းမှ အတွင်းဘက်သို့
အစဉ်လိုက် ထိုင်နေကြသည်။

ဗဟိုသို့ နီးကပ်လေလေ ရာထူးပို၍ မြင့်မားလေ
လေ ဖြစ်၏။ အလယ်ဗဟိုတည့်တည့်တွင် စစ်မှန်
တပည့်များ၊ သူတော်စင်များ၊ ဂိုဏ်းချုပ်နှင့်
အကြီးအကဲများစွာသာ ထိုင်နေကြသည်။
သို့သော် ဤအချိန်၌ ဤမြင့်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်
များသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်နေကြပြီး
စိုးရိမ်ပူပန်မှုများက သူတို့၏ မျက်နှာထက်တွင်
နက်ရှိုင်းစွာ ထွင်းထုထားသကဲ့သို့ ရှိနေပေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်က ဟိုဘက်ဒီဘက် လျှောက်ကာ
သက်ပြင်းများကို အကြိမ်ကြိမ် ချလိုက်ပြီးနောက်
ပြောလိုက်၏။

"ငါတို့ အထဲဝင်လာတုန်းက အဆင်ပြေနေတာ
ပဲ... ဘာလို့ ငါတို့ အပြင်ထွက်လို့ မရတော့တာ
လဲ..."
